

เดือนสิบ เดือนดาว ไม้เท้าคนทรง

จวน ฐิตะแสง

ผู้กระหิณเท้าใครม! ลูกขึ้นนั่งแบงเชิงหรือขัดสมาธิ พุดอื้ออิงอยู่ในลำคอ ยกตัวสั่นจนไม้พื้นกระดาน
ดั่งโครมคราม มือตีเข้าทั้งสองดังพริบๆ ปิดตาก้มหน้าส่ายไปมา ปากสั่นส่งเสียงยิดยานเป็นเสียงคนแก่คนหนึ่ง
พูดภาษากลางชัดเจน

ถึงงานเดือนสิบทีไร ให้วนคิดถึงเดือนดาวกับไม้เท้าคนทรงทุกที ปีนี้ก็เช่นกัน ผีเปรตซึ่งใครๆ เข้าใจว่า
ตรงข้ามกับเทวดา เปรียบนรกกับสวรรค์ปานนั้น เป็นผีเปรตก็ต้องตกนรก เป็นเทวดาก็ต้องขึ้นสวรรค์ ทั้งๆ ที่มี
คำสอนเตือนใจตนอยู่ว่า...

“สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ” หมายถึงว่าชั่ว-ดีอยู่ที่ใจเรา

เหตุถึงว่า...คนที่ทำตัวตนเป็นร่างทรง มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สิงอยู่ หมอผี หมอความ หมอดู หมอยา ย้ำว่าสิ่งที่
สิงอยูุ่ดลใจใบบอก ทำให้จำเริญ ถ้าป่วยก็หาย ถ้าค้าขายกำไรดี ทุกข์ทวิก็ก็คลี่คลายหายพลัน

ร่างทรงเทพองค์นี้ก็ปานกัน...จะเล่าให้ฟัง

จะเชื่อหรือไม่เชื่อขึ้นอยู่กับวิจารณญาณ ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ คือข้อแม้ที่ขออนคำอยู่ ฉันทักพุดตามคำบอกเล่า
และสิ่งประสพพบเจอด้วยตนเอง ในช่วงเทศกาลเดือนสิบ-งานบุญใหญ่ นครศรีธรรมราช เป็นวันรวมญาติ โดยเฉพาะ
วันชิงเปรต...

เรื่องผีเจ้าเข้าทรง ฉันขอบอกตรงๆ ว่าไม่เชื่อมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไม่เชื่อว่าร่างทรงสามารถบอกต้นสายปลายเหตุของคนไข้ได้ ยิ่งรู้ว่าแต่ก่อนเคยทำผิดทำกรรม ไปลบหลู่ดูถูกใคร สิ่งใด ที่ไหน เมื่อไหร่ไว้บ้าง ภาษาชาวบ้านเรียกว่าถูกนั้นถูกนี้ ถูกเจ้าที่เจ้าทาง ต้องแก้กรรมเสียจึงจะดีขึ้น บ้างว่าถูกจอมปลวกลงโทษ เคยไปเหยียบไปชี้ใส่ภูมิเจ้าที่เข้า ต้องจุดธูปเทียนขอขมา เรียกว่าไหว้จอมปลวกนั้นแหละ บ้างว่าถูกต้นยางใหญ่ขังบ้าน เพราะเอาตะปูไปตอกเอาขวานไปบาก จนน้ำตามันไหล ก็ต้องสร้างศาลพระภูมิกราบไหว้ต้นยางนั้น โดยเฉพาะช่วงบุญเดือนสิบ ถ้าใครไม่ได้ทำบุญนี้ ถือว่าอกตัญญู ส่งผลให้บรรพชนตกทุกข์ได้ยากเชื่องต่อไป

ยิ่งร่างทรงให้ฝันบอกห่วยบอกเบอร์ถูก ยิ่งไม่น่าเชื่อ กลางคืนยาวก็ฝันมากเป็นธรรมดา เรื่องยาผี-บอกก็เช่นกัน อาจอ้างเพื่อให้เราเชื่อก็ได้ พอร่างทรงเข้าจนตัวสั่น ใครถามเรื่องห่วยเรื่องเบอร์ ก็ไปบอกเป็นปริศนา แก้กันเอาเอง โชคของใครก็ของคนนั้น ฝันว่าฤๅษีชี้ช้างจับตักแตนในนาข้าว ตีเลขกันไปต่างๆ นานา อาจมีโอกาสถูกบ้างสักราย บ้างเขียนใส่ซองส่งให้คนโน้นคนนี้

“เฮ้...นี่เอาไป โชคลาภของตัวเอง อย่าบอกใครเดี๋ยวเลขจะเพี้ยน” ร่างทรงว่าขณะตัวสั่นออกแรง ฉันเคยพบกับตัวเองมาแล้ว ไม่เฉียดเลย...

“เรื่องเช่นเจ้าเข้าทรงนี้ ลูกเอ๊ย หลานเอ๊ยฟังไว้บ้าง เปรตหรือเทพที่ว่านั้น ก็ใช้ใครที่ไหน เป็นบรรพชนของเรานั้นแหละ ที่ยังยึดเหนี่ยวใจให้คิดถึง เป็นกังวลอยู่ ว่าไปเกิดหรือยัง เกิดที่ใด นรกหรือสวรรค์ ทั้งที่ดีและไม่ดี” ปู่ ย่า บอกฉันเสมอ

จึงไม่เชื่อมาตลอด...เรื่องเข้าทรงนั้นนะ...

แต่มาครั้งหนึ่ง...ยี่สิบกว่าปีมาแล้วไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เห็นกับตาตัวเอง เหตุเกิดก่อนวันชิงเปรต วันรวมญาติกันที่บ้านพี่ชายฉันสาวคนโตของพี่ชายฉัน ที่ไม่เชื่อเรื่องนี้เช่นกัน เกือบตึก-หลายคนเหน็ดเหนื่อยกับการทำขนมเดือนสิบและจัดหมักรับ ส่วนพี่ชายและพี่ชายหลายแหล่ ก็นั่งหรือนอนคุยกันสนุกสนาน...

เหตุไม่คาดคิดก็เกิดฉับพลัน...

จู่กระต๊อบเท้าโครม! ลูกขึ้นนั่งเบงเชิงหรือขัดสมาธิ พุดอ้ออิงอยู่ในลำคอ ยกตัวสั่นจนไม้พั่นกระดานดังโครมคราม มือตีเข้าทั้งสองดังพริบๆ ปิดตาก้มหน้าส่ายไปมา ปากสั่นส่งเสียงยืดยานเป็นเสียงคนแก่คนหนึ่ง พุดภาษากลางชัดเจน

“ลูกหลานไม่นับถือกู ไม่มีอะไรให้กูกิน...ฮือ...” ทุกคนตกใจจนทำอะไรกันไม่ถูก “อย่าเข้ามาใกล้กู” ร่างทรงพุดกระแทกเมื่อน้ำสาวขยับเข้าไปใกล้จู่-ร่างทรงคือลูกชายของพี่ชายฉัน

“เออ-โฮ้ ไม่ได้ตั้งใจสำหรับให้เจ้าที่ สัมไปเลย” เมียพี่ชายนึกขึ้นได้

“กูต้องลงโทษบ้างแล้ว”

“ลูกหลานกราบขอโทษหลวงตาปู่สิ ต้องการอะไรบอกมาเลย-หลวงตา” เมียพี่ชายร้องขอ เมื่อเชื่อว่าเป็นร่างทรงของหลวงตาปู่ที่เคยเข้าฝันให้เห็นบ่อยแล้วหันมากระซิบบอกพี่ชายว่า “หลวงตาปู่เข้าทรง”

“ไหน พ่อบ้านอยู่ไหน มันไม่นับถือกู เข้ามาใกล้ๆกูสิ” ร่างทรงก้มหน้าก้มตาพุดจริงจัง มีคนดึงคนผลักให้พี่ชายรีบลุกขึ้นไปกราบไหว้ พี่ชายตกใจไม่รู้เอาใจดี ตัวสั่นไปนั่งคุกเข่าอยู่หน้าร่างทรง

“มึงมาแล้วเรอะ มึงไม่นับถือกูใช่ไหม”

“นับถือครับนับถือ” เมียสะกิดข้างหลังเหมือนบังคับให้รับพุด

“ทำไมปล่อยให้กุอยู่อย่างนี้ มึงต้องทำให้กุอยู่”

“ครับหลวงตาปู่ จะตั้งศาลพระภูมิให้ ตั้งตรงไหนดีล่ะ...” พี่ชายตั้งตัวได้แล้ว

“ไว้ทิศอีสาน หันหน้าไปทิศหริ”

“ครับหลวงตาปู่”

“เออดี เร็วๆ ด้วยจันกูจะไปแล้ว”

“เดี๋ยวหลวงตาปู่ มาแล้วช่วยบอกเบอร์ให้ลูกหลานหน่อยเถิดะ” นางสาวคนบ้าเบอร์ขอ

“กูไม่รู้ กูบอกไม่ได้ โชคลาภเงินทองมันอยู่ข้างบ้านเอ็งนั่นแหละ”

“บ้านเลขที่ ๓๙/๕” นางสาวหันบอกกับทุกคน

วินาทีนั้น ทุกคนได้ยินเสียง “ฮือ!” สุดเสียง แล้วร่างทรงก็หมดแรงล้มนอนกับพื้น เหงื่อเปิกโชกไปทั้งตัว ต้องรีบเอาน้ำเย็นลูบหน้า เช็ดได้คอ แขน ขา จนรู้สึกตัว จู๋นั่งเฉยชา เอาแขนปาดเหงื่อเค็มที่หยดหยาดเต็มหน้า ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

ทุกคนจับกลุ่มคุยกัน ตกลงกันว่าต้องรีบตั้งศาลพระภูมิก่อนแยกย้ายกันกลับ

ฉันทเริ่มเชื่อ เพราะจู้-หลานชายเป็นร่างทรงเห็นอยู่ดำตา

พอมมาเป็นครูที่โรงเรียนบ้านป่าเตี๋ย ก็มีร่างทรงให้เห็นอีกจนได้ ที่นี้เป็นร่างทรงของตาฤๅษีตาไฟถือไม้เท้า คัดดีสิทธิ บังเอิญเหตุเกิดในช่วงเทศกาลเดือนสิบเช่นกัน

“เป็นไง ดาวกะเดือน ร้องให้กันอีกแล้วหรือ” ฉันทเป็นครูใหม่ของเธอทั้งสอง จากที่พูดคุยเป็นกันเอง ทำให้รู้ว่าทั้งสองเป็นลูกสาวคนทรง-ตาฤๅษีตาไฟ เพื่อนๆ รังเกียจที่เป็นโรคผีหนัง น้ำเหลืองเสีย เป็นเม็ด เป็นแผล พุพองทั้งตัว และถูกเพื่อนๆ ล้อเลียนว่าเป็นลูกสาวคนทรง ทำเสียงประหลาด ฐู้อี้ ปากเปี้ยวยื่นยาน หลังค่อม ทำท่า ออกแรง ก่อ่งแง่ง ถือไม้เท้าบ๊องๆ

“หนูอยากให้แม่เลิกเป็นคนทรง แต่ถูกแม่ตำว่า-อย่าทำเผลอไม่เข้าเรื่อง หนูบอกพ่อด้วย แต่พ่อก็ไม่สนใจ ทำตัวเป็นลิงหมอบเตอร์ไฮด์ นึกซึ้ง ขับแป้นๆ หัวบ้านท้ายบ้าน เวลาแม่ตำแล้วแม่จนหัวหด เพราะแม่ตำหยาบคาย ถึงชั่วโคตร แม้กับคนไข้ คนมาขอหอย คนมาดูโชคชะตาหรือดูโชคลากก็ไม่เว้น ใครๆ ก็ว่าเป็นสันดาน เป็นคนสวย -ใจเลื้อ” เนตรดาวเล่าให้ฉันทฟังในอารมณ์ที่เศร้าสร้อย

“แม่หนูอายุ ๓๕ ปี เป็นคนผิวขาว สวย ร่างท้วม อวบ หน้ากลมแป้นเหมือนจันทร์เพ็ญ พูดเสียงดังฟังชัด ปากร้าย พูดคำด่าคำ จนชาวบ้านกลัว มีพี่น้องเป็นชาย ๒ คน หญิง ๕ คน เพื่อนว่าเกิดทำไมไม่หยุด ลูกมาก ยากจนก็ว่า บางคนว่าถึงกับลามกด้วย หนูเป็นลูกสุดท้อง ถัดขึ้นไปเป็นพี่เดือน พี่ๆ ริมฝีปากมีเรื้อน แยกครวออก ไปหมดแล้ว”

“ทำไมเป็นร่างทรงของตาฤๅษีตาไฟ” ฉันทถามเนตรเดือนบ้าง

“พ่อบอกว่า ตอนที่แม่เป็นแม่ค้าเที่ยวเดินขายปลาแห้ง แถวๆ วัดโพธิ์เตมิย์ เดินผ่านยั้งข้าวยายเอี่ยม คนที่รู้จักคุ้นเคยกัน กำลังนั่งถอนหญ้าอยู่ชายค้ายั้งข้าว เห็นรูปปั้นตาฤๅษีตาไฟอยู่ในยั้งข้าว แม่ก็ถามถึงที่มา นั่งคุย กับยายอยู่นาน จนถูกคอกัน จึงรู้ว่ายายได้มาจากวัดโพธิ์เตมิย์นี่แหละ แต่เมื่อก่อนเป็นวัดร้าง ไม่มี-ใครสนใจ ไม่รู้ใครปั้น จึงเอามาไว้ในยั้งข้าวเพื่อให้อยู่ช่วยดูแลข้าวก็นั่น ไม่ได้คิดอะไรมาก แม่ยกมือไหว้-ท่อมหัว แล้วบอกว่าตัวเองเป็นร่าง ทรงของตาฤๅษีตาไฟ จึงขอเทียบเชิญไปบูชา คงต้องโชคดีมีโชคมีลาภ ได้ตอบแทนยายต่อไปแน่นอน”

“ถ้าแก่ครัทธาจริง ก็ให้เอาไปบูชา รูปปั้นดินเหนียวดูธรรมดาที่จะได้เป็นโบราณวัตถุ ที่มีคุณค่า ดีเหมือนกัน
สาธุโมทนาด้วย”

“ศิลปหัตถกรรมภูมิปัญญาชาวบ้าน” ฉันคิดอยู่ในใจ

“ในที่สุดแม่ก็ได้รูปปั้นฤๅษีตาไฟมาบูชาอยู่จนทุกวันนี้” เนตรเดือนบอกฉัน

ในกระท่อมเล็กๆ ภาพพจน์แห่งความเชื่อก็ปรากฏ ด้านหน้าทางขวามีawangโต๊ะหมู่บูชา ด้านซ้ายมีawangฤๅษี
ตาไฟ ดูแวววาววับด้วยทองคำเปลว ที่ปิดอยู่ทั้งหน้าและหลัง แม่บอกห้ามปิดทองที่ใบหน้า เดี่ยวตาฤๅษีมองไม่เห็น
มองโชคกลางหรือมองหาวิธีรักษาคนไข้ไม่ได้ “ดีไม่ได้อาจทำให้คนปิดตาบอดดูไม่รู้ด้วยว้ย!”

เดือนและดาวหยุดเล่า เมื่อเห็นครูพิทยาเดินผ่านมา แล้วผ่านไป

“ไ้ครูพิช ไ้คนชั่ว มึงไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ มั่นเรื่องของฤๅษีตาไฟ หมาไม่เกี่ยวว้ย!” แม่มาด่าครูทุกคนใน
โรงเรียน ยืนเท้าสะเอวชี้ด่าครูพิทยาไม่ลดละ เพราะครูพิทยาสอนวิทยาศาสตร์ สอนว่า... อย่าเชื่ออะไรง่าย
ๆ โดยไม่ได้พิสูจน์ทดลองเสียก่อน อาจเป็นภัยกับตัวเองก็ได้ หากใครบอกว่า กินยอต-ต่ำลึง กินใบมะรุม กินยาต้ม
ย่านาง แล้วจะหายทุกโรค ย่อมเป็นไปได้ ไม่ได้ หรือกินน้ำมันคั้คคั้ลลลลล หรือเอาไม้เท้าเคาะหัวแล้วจะหายเจ็บปวด
ก็อย่าไปหลงเชื่อ”ครูพิทยาพูดในเชิงวิทยาศาสตร์ ซึ่งขัดกับโหราศาสตร์ หากงมงาย หลอกหลวง ขวนเชื่อ ที่เห็น
และเป็นอยู่

“คำพูดตอนท้ายๆ นี่แหละ ทำให้แม่โกรธมาก” เนตรดาวบอกฉัน ดาวและเดือนไปกราบขอโทษครูพิทยา
ทั้งน้ำตาในห้องครูใหญ่ เพราะในใจคิดเหมือนครูพิทยา ที่แม่โมโหเพราะไปขัดขวางอาชีพหาเงินของแม่...

เดือนดาว เล่าให้ฉันฟังว่า...

แม่จะเริ่มให้คนที่มาหา ตั้งโมสามจบ แล้วไหว้พระสวดมนต์ย่อๆ ก่อนเข้าพิธีการเสมอ

ดาวและเดือนก็ไม่เชื่อ ตอนที่แม่ในร่างทรง เอาไม้เท้าของฤๅษีตาไฟไปเคาะหัว เคาะเข่า เคาะเอวหรือเคาะ
ที่เจ็บที่ปวด พร้อมกับถามว่า “หายมั้ยหายมั้ย” เคาะแรงๆ ขึ้นเรื่อย ๆ

“หายเพคะ ตาฤๅษี” แม่มีหน้าม้ากระซิบบอกคนไข้

“หายเพคะ หายเพคะ” คนไข้ว่าตาม ถึงเจ็บโอยๆ ก็ต้องบอกว่าหาย แล้วค่อยๆ เดินเข้า ไปหน้าตู้รับบริจาค
หรือพูดกันตรงๆ ก็คือค่ารักษา-ค่ายกครูนั้นแหละ ดูเหมือนแม่ไม่ได้ใช้ความรู้อะไรเลย

แม่ในร่างทรงจะเข้าชุดสวยๆ แต่งตัวตามนางเอกหนังจักรๆ วงศ์ๆ หรือนิทานไทย สลับกันไปตามเวลาที่ละคร
กำลังดังอยู่ เช่น ไชยเชษฐ์ลักขณวงศ์ ปลาบู่ทอง สังข์ทอง แก้วหน้าม้า

“เฮ้! คนต่อไป นั่งเฉยอยู่ได้ เข้ามาใกล้ๆ ตัวลั่นทำไม ขาขยี้หน้าโง่ๆ อย่างมึง โดนหญิงหลอกมาใช่มั้ย”

“เจ้าสาวที่แต่งได้คืนเดียว เลี้ยงกันนิดหน่อย รุ่งเช้าเลิกหนีไปเลย เสียตายนินสอดหัวหมื่น ตาฤๅษีช่วยหน่อย
ให้เจ้าสาวกลับมาที่” หมู่ว้ย ๒๕ กราบขอร้องตาฤๅษี หนูรู้สึกสงสารเขา

“มึงยังไม่ได้มันเย็นเสียมั้ย”

“ครับ...เพคะ...พะยะคะ” หน้าม้าสะกิดบอก หมู่ตอบอายๆ แล้วแม่ในร่างทรงบอกว่า “มึงเอาเงินมาสองร้อย
เตี้ยวูกให้เด็กไปซื้อนางกวักมาให้ มึงเอาวางหัวเตียงคืนนี้ รอสามคืน ถ้าอีเจ้าสาวยังไม่มา ค่อยมาหากูอีกที่ มึงไปนั่ง
รอข้างๆ ก่อน” แล้วแม่ทำตาขวาง จ้องไปที่หญิงวัยกลางคน แต่งตัวดี มีเครื่องประดับแพรวพราว ทำจะเป็นคนรวย

“ฟัวมึงยังอยู่ มาหากูคงไม่ใช่เรื่องกาเมสุมิจฉาอีกนะว้ย!”

“คะตาฤๅษี ผัวติดบุหรืมวนต่อมวน ติดเหล้าขวดต่อขวด ตาฤๅษีช่วยทีเถอะ...เพคะ” เงยหน้าในท่าหมอบซำๆ

“ไม่ยาก มันต้องคาบไม้เท้าฤๅษีจุ่มน้ำมันต์ของกู ลัก ๙ นาที รับรองบุหรืเลิกคาบ เหล้าเลิกกิน พามันมาหาภูวันอาทิตย์นี้ เอาดอกไม้ธูปเทียนมาด้วย ตอนเที่ยงๆคาถาร้อนๆซลั่งดินัก... ว่าแต่มีงวดนี้โชคดีนี่นา” แม่เอาไม้เท้าฤๅษีเคาะหัวเบาๆ ๓ ที แล้วว่า “นโมพุทธาเย ๕ คำจำไว้ กลับไปเสีงดู” ฤๅษีแอบยิ้มเมื่อเห็นหยิบใบหำร้อยใส่ตู้บริจาค

“อย่าลืมวันอาทิตย์นะเว้ย!” ฤๅษีสั่งกำชับ ขณะหญิงวัยกลางคนกำลังปิดทองที่รูปปั้นฤๅษี

คุณครูรู้มั๊ย...กลางดึกคืนหอยออก หนูม้วย ๒๕ ที่เจ้าสาวหนี มารวแกัฟ้าวอยู่หน้าหน้าตาฤๅษี เพราะถูกเบอร์ ๕๓๙ ได้เงินเกือบแสน...ไม่น่าเชื่อ

“เธอเล่าเรื่องแม่ให้ครูฟัง แม่รู้ไม่กลัวแม่ด่าหรือ?” ฉันทามดาว

“คงไม่..เห็นแม่เคย หนูเคยบอกแม่ เล่าแม่เรื่องครูเสมอ ว่าเป็นครูใหม่ใจดีที่สุด สอนดี พุดดี เข้าใจหนู และเข้าใจแม่ ยังบอกว่า หนูและพี่เดือนรักครูคนนี้ที่สุดเลยคะ” ฉันทแอบยิ้มอยู่ในใจ

หนูยังบอกแม่ที่ครูพูดว่า “ความจริงแม่เธอก็เริ่มต้นรักษาด้วยธรรมะ ใช้ไม้เท้าเป็นสื่อทางจิตใจ เดือนสติให้มีสมาธิอดทนอดกลั้น เป็นขวัญและกำลังใจ ให้ก่อเกิดปัญญาเพื่อแก้ปัญหาชีวิต ต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บ ที่ทุกคนมีเป็นธรรมดา เรื่องเกิดแก่เจ็บตายนี่หนีกันไม่พ้น เหมือนเดือนไม่ให้ประมาท ครูคิดนะว่าหากแม่ของเธอใช้คำพุดดีๆ ซ้ำๆ เบาๆ แต่หนักแน่นด้วยธรรมะ ศึกษาเพิ่มเติมเรื่องยาสมุนไพรแผนโบราณ แล้วล่ะก็ อาจจะเป็นคนหนึ่งที่เรียกได้ว่าใช้ธรรมะรักษาโรค” หนูสังเกตเห็นแม่นิ่งนั่งฟัง

มุขปาฐะ- เกี่ยวกับความเชื่อที่เล่าสืบต่อกันมา ไม่มีใครใคร่พิสูจน์ ถือเป็นมรดกวัฒนธรรม ที่ต้องใช้วิจารณ์ญาณ ที่สำคัญคือรู้จักใช้ปัญญา เมื่อใช้เป็นที่อาจเห็นประโยชน์ทางใจทางหนึ่ง ซึ่งนักจิตวิทยาไม่อาจปฏิเสธว่าเป็นที่พึ่งของคนป่วย ขออย่าว่าให้ใช้ปัญญาตัดสิน...

แล้ววันหนึ่ง...วันที่เดือนดาวดีใจที่สุด เดือนดาวโผล่เข้ากอดกัน เมื่อแม่บอกว่า

“ดี เป็นครูดี แม่จะยกเว้นครูคนนี้ที่ถูกรัก ส่วนครูคนอื่นในโรงเรียนนี้...ขอคิดดูก่อน”

หนูยังบอกแม่อีกว่า คุณครูจะพาหนูกับพี่เดือน ไปรักษากับแพทย์ในเมือง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของครู และคุณครูได้ปรึกษาเรื่องเม็ดใสๆ เป็นหนองหัวตัว เกี่ยวกับโรคน้ำเหลืองเสียแล้วด้วย แม่บอกว่า

“แม่จะพาดาวกับเดือนไปเอง รมกวนครูช่วยนัดว่าไปพบแพทย์วันไหน ครูช่วยไปเป็นเพื่อนก็แล้วกัน”

แม่พุดซำๆ น้ำตาไหลซึมแล้วหยุด ทำให้หนูกับพี่เดือนโผล่เข้ากอดแม่ บอกรักแม่ด้วยน้ำตา

“หนูกับพี่เดือนดีใจที่สุด จะได้ไปพบแพทย์ในเมือง ดีใจที่สุดในโลกเลย คุณครูช่วยไปเป็นเพื่อนแม่ล่ะคะ” ฉันทพยักหน้า เนตรดาวกับเนตรเดือนน้ำตาไหลพราก ทั้งสองโผล่เข้ากอดฉันท.